

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/99/2020
Identifikačné číslo spisu: 6407201518
Dátum vydania rozhodnutia: 07.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lenka Praženková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6407201518.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Mestský bytový podnik Kremnica, so sídlom v Kremnici, ul. Dolná č. 49/21, IČO: 00 634 336, zastúpeného JUDr. Evou Považovanou, advokátkou so sídlom v Žiar nad Hronom, Jiráskova 400/21, proti žalovanému: Maroš Kapusta - COMSAT, so sídlom podnikania v Kremnici, Jula Horvátha 904/38, IČO: 40 391 060, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bartošík Šváby s. r. o., so sídlom v Bratislave, Plynárenská 7/A, IČO: 35 929 049, o zaplatenie 1.437,23 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/11/2019-453 z 30. mája 2019 takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 12Cb/117/2007-404 z 20. septembra 2018 prvou výrokovou vetou zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 697,88 eura spolu s úrokom z omeškania 0,05 % denne zo sumy 40,91 eura odo dňa 26.11.2004 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 0,05 % denne zo sumy 264,08 eura od 20.2.2005 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 0,05 % denne zo sumy 113,75 eura odo dňa 20.5.2005 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 0,05 % denne zo sumy 157,19 eura odo dňa 5.7.2005 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 0,05 % denne zo sumy 162,86 eura odo dňa 8.4.2006 do zaplatenia. Druhou výrokovou vetou vo zvyšku súd žalobu zamietol a treťou výrokovou vetou rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že dňa 23.9.2004 uzavrel žalobca so žalovaným kúpnu zmluvu č. 26/2002 o predaji a odbere tepla. Žalobca predložil Kúpnu zmluvu - časť A č. 26/2002 Prihláška na odber tepla, v ktorej dohodli ročný odber tepelnej energie 60 GJ, kúpnu zmluvu - časť B nazvanú Obchodno-technické podmienky na

dodávku a odber tepla a kúpnu zmluvu - časť C, v ktorej bola dohodnutá cena tepelnej energie, a to variabilná cena tepla 302,50 Sk/GJ, fixná cena tepla 142,80 Sk/GJ, DPH podľa platných predpisov. Žalobca fakturoval žalovanému dodávku tepla aj za obdobie pred uzavretím kúpnej zmluvy č. 26/2002, a to konkrétne faktúrou č. 528/2003 za mesiac december 2003, faktúrou č. 503/2004 za mesiac január 2004, faktúrou č. 92/2005/ V za január - júl 2004. Napriek výhradám zo strany žalovaného ku kvalite dodaného tepla argumentujúc tým, že nepostačovalo na riadne vykúrenie nebytových priestorov, ktoré prevádzkoval ako podnikateľský subjekt, nespochybňoval množstvo dodaného tepla, za ktoré si nárokoval žalobca úhradu ceny. Súd ďalej uviedol, že v období od februára do apríla roku 2004 zabezpečoval žalobca rekonštrukciu tepelných zariadení určených na dodávku tepla a podľa tvrdení žalovaného následne po ukončení takýchto prác počnúc mesiacom september 2004 došlo k výraznému zníženiu kvality tepla. Žalobca predložil súdu listinný dôkaz (č. l. 349) „Program kúrenie v Gotickej pivnici“, ktorým preukazoval individuálne požiadavky žalovaného ako odberateľa na dodávku tepla s určitými výlukami s tým, že zmluvnú povinnosť ku ktorej sa zaviazal žalobca v súvislosti s dodávkou tepla v zmysle zmluvy z roku 2004 si riadnym spôsobom plnil. Z tohto dôvodu dodávateľ (žalobca) realizoval dodávku na základe individuálnych požiadaviek žalovaného. Žalovaný namietal absenciu právneho titulu od ktorého odvodzuje uplatňovaný nárok na zaplatenie sumy 324,69 eura z faktúry č. 528/2003 za dodávku tepla za december 2003 a z faktúry č. 503/2004 vo výške 186,93 eura za obdobie január 2004, keďže zmluva bola uzatvorená až dňa 23.9.2004 s účinnou od 1.8.2004, preto vzniesol námietku premlčania uplatňovaného nároku dôvodiac tým, že márne uplynula všeobecná trojročná premlčacia doba, keďže žalobca sa domáha peňažného plnenia bez existencie právneho titulu. Súčasne žalovaný namietol, že dňa 18.4.2005 platne odstúpil od kúpnopredajnej zmluvy o dodávke tepla.

3. Odstúpenie od kúpnej zmluvy zo strany žalovaného považoval súd prvej inštancie za neplatné z toho dôvodu, že žalobca uplatňuje nároky na úhradu kúpnej ceny do apríla 2005, pričom s poukazom na ust. § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka po odstúpení od zmluvy zmluva zaniká, keď v súlade s týmto zákonom prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strane, t. j. odstúpenie od zmluvy pôsobí od okamihu odstúpenia. Žalobca uplatňoval nároky na úhrady ceny za dodané teplo do odstúpenia od zmluvy, ktoré mu bolo doručené dňa 23.4.2005.

4. Súd tiež uviedol, že žalobca neosvedčil existenciu akéhokoľvek zmluvného vzťahu založeného zmluvou medzi ním ako dodávateľom a žalovaným ako odberateľom skôr, ako to deklaroval listinnými dôkazmi na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 23.9.2004 pod č. 26/2002. Nárok žalobcu z faktúry č. 528/2003 a 503/2004 (pred uzavretím zmluvy) súd považoval za premlčaný vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným. Uviedol, že predmetom premlčania v zmysle § 387 ods. 2 Obchodného zákonníka sú všetky práva vyplývajúce z obchodných záväzkových vzťahov alebo všetky záväzkové vzťahy spravované Obchodným zákonníkom. V ostatných vzťahoch (mimozáväzkových) sa premlčanie spravuje právnou úpravou Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalobca pred uzavretím kúpnej zmluvy zo dňa 23.9.2004 poskytol pre žalovaného plnenie, jedná sa o plnenie bez právneho dôvodu a na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka v subjektívnej dvojročnej a objektívnej trojročnej premlčacej dobe. Vzhľadom na uvedené mal za to, že tento nárok si žalobca uplatnil žalobou po márnom uplynutí trojročnej premlčacej doby, a preto v tejto časti žalobu zamietol.

5. Ďalej mal súd z kúpnej zmluvy časť „C“ za preukázané, že cena tepelnej energie bola dohodnutá medzi zmluvnými stranami vo výške 529,90 Sk/GJ, ktorá bude tvorená variabilnou cenou tepla vo výške 302,50 Sk a fixnou cenou vo výške 142,80 Sk/GJ. Podľa čl. XI. bod 4 časť „B“ kúpnej zmluvy akékoľvek zmeny kúpnej zmluvy sú zmluvné strany povinné vzájomne dohodnúť písomne bez zbytočného odkladu. Podľa názoru súdu z dokazovania nevyplývali akékoľvek zmeny v písomnej podobe k predmetnej zmluve uskutočnené stranami sporu k pôvodne dohodnutej cene tepla v zmysle zmluvy zo dňa 23.9.2004. Potom podľa názoru súdu žalobca uplatňoval nárok na úhradu ceny za dodané teplo v rozpore so zmluvnými dojednaniami a uviedol, že z faktúry č. 521/2004 si uplatňoval žalobca sumu 40,91 eura, čo zodpovedá cene zmluvne dohodnutej medzi stranami sporu, z faktúry č. 502/2005 za január 2005 priznal súd žalobcovi len sumu 264,08 eura, z faktúry č. 511/2005 za mesiac apríl sumu 113,75 eura, z faktúry č. 92/205/V, ktorou si uplatnil žalobca dodávku tepla za rok 2004

priznal súd žalobcovi celú uplatňovanú sumu 157,19 eura, z faktúry č. 108/2005/V, ktorou si žalobca uplatňoval vyúčtovanie za roky 2004 a 2005 priznal sumu 162,86 eura. Vo zvyšnej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, keďže si uplatňoval nárok na zaplatenie ceny za dodané teplo navyše ako bolo dohodnuté v kúpnej zmluve z 23.9.2004, aj napriek argumentácii žalobcu, že podľa príslušných rozhodnutí ÚRSO bola určovaná maximálna cena za dodávku tepla. Podľa názoru súdu žalobca neunesol dôkazné bremeno, pokiaľ tvrdil, že došlo k zmene ceny dojednanej kúpnu zmluvnou, pretože v zmysle čl. XI. Bod B kúpnej zmluvy akékoľvek dodatky týkajúce sa zmluvy o dodávke tepla, t. j. i dodávky ohľadom ceny je nutné realizovať v písomnej podobe po vzájomnej dohode zmluvných strán, k čomu nedošlo. Spolu so zaplatením časti istiny priznal súd žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 0,05 % z dlžných súm tak ako je uvedené vo výroku rozhodnutia - odo dňa nasledujúceho po splatnosti v zmysle vystavených daňových dokladov.

6. O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP a rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, pretože žalobca si uplatňoval žalobou zaplatenie sumy 1.437,23 eura s príslušenstvom, súd žalobcovi priznal nárok na zaplatenie 697,88 eur s príslušenstvom, teda strany sporu mali v konaní úspech len čiastočný.

7. Na odvolanie žalobcu a žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 41Cob//2019-413 z 30. mája 2019 rozsudok okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12Cb/117/2007-404 z 20. septembra 2018 zmenil (§ 388 zákona č.160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku; ďalej len „CSP“) tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.437,23 eura s úrokom z omeškania vo výške 0,05 % denne zo sumy 324,70 eura od 25.1.2004 do zaplatenia, zo sumy 186,93 eura od 24.2.2004 do zaplatenia, zo sumy 40,91 eura od 26.11.2004 do zaplatenia, zo sumy 282,98 eura od 20.2.2005 do zaplatenia, zo sumy 122,12 eura od 20.5.2005 do zaplatenia, zo sumy 157,19 eura od 5.7.2005 do zaplatenia a zo sumy 322,40 eura od 8.4.2006 do zaplatenia a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v konaní pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 % a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie vyjadreným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sp. zn. 12Cb/117/2007-404 zo dňa 20. septembra. 2018 ohľadne neplatného odstúpenia od zmluvy zo dňa 18.4.2005. V odstúpení od zmluvy síce žalovaný poukázal na to, že mu žalobca nezabezpečil dodávku tepla konkrétne za mesiace november - december 2004, január - apríl 2005, keď podľa stanoviska žalovaného z 3.5.2005 adresovaného právnej zástupkyňi žalobcu nazvaného „Posledná výzva na splatenie úhradovej povinnosti za úhradu tepla - stanovisko“ oznámil právnej zástupkyňi žalobcu, že odstúpenie od zmluvy, ktoré zaslal jej klientovi dňa 21.4.2005 je v súlade s právnym poriadkom, nakoľko k dodaniu objednaného tovaru jednoznačne nedošlo. Žalovaným boli priložené faktúry č. 523/2004, 525/2004, 505/2005, 508/2005, pričom žalobca listom zo dňa 13.6.2005 (č. l. 176) neakceptoval odstúpenie od zmluvy o dodávke tepla. Teplo podľa názoru žalobcu bolo žalovanému dodané v množstvách a v cene vyfakturovanej faktúrami 523/04, 525/04, 505/05, 508/05 a naďalej budú dodávky pokračovať po začatí vykurovacej sezóny.

9. Odvolacím súdom bolo zistené, že rozsudkom č. k. 11Cb/71/2005-105 zo dňa 19. februára 2006 bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 29.466,50 Sk spolu s príslušenstvom. Jednalo sa o nárok žalobcu vyplývajúci z totožnej zmluvy, na základe ktorej sa domáha svojho nároku aj v konaní 12Cb/117/2007, teda kúpnej zmluvy č. 26/2002. Napriek tomu, že žalovaný podal voči rozsudku odvolanie, na pojednávaní pred odvolacím súdom účastníci konania navrhli, aby súd schválil v predmetnej veci zmier, na základe ktorého sa žalovaný zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 29.466,50 Sk a trovy prvostupňového konania vo výške 11.726,-- Sk ako aj trovy odvolacieho konania vo výške 5.397,-- Sk. Podľa odvolacieho súdu aj návrh účastníkov konania o uzavretie súdneho zmiernu v konaní 11Cb/71/2005 svedčí o tom, že žalovaný nárok žalobcu na zaplatenie sumy 29.466,50 Sk v konečnom dôsledku nepoprel.

10. K možnosti odstúpenia od zmluvy odvolací súd poukázal aj na čl. XI. bod 5 časť „B“ kúpnej zmluvy s odkazom na § 32 ods. 3 zákona č. 70/1998 Z. z. o energetike, podľa ktorého priamy odberateľ tepla

môže vypovedať zmluvu o dodávke tepla, ak výpoveď písomne oznámi dodávateľovi tepla aspoň tri mesiace pred požadovaným skončením dodávky tepla. Nakoľko žalovaný doručil odstúpenie od zmluvy žalobcovi dňa 21.4.2005, neodstúpil od zmluvy v súlade s čl. XI. bod 5 zmluvy, keď si žalobca uplatnil svoj nárok predmetnou žalobou len do apríla 2005.

11. Odvolací súd nepovažoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne ohľadne otázky premlčania. Tento právny záver zdôvodnil tým, že na daný právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným nie je možné aj pokiaľ sa týka práva na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu premlčania nároku aplikovať premlčaciu lehotu v zmysle ust. § 107 Občianskeho zákonníka, keďže vzťah medzi žalobcom a žalovaným je obchodnoprávny vzťah, žalovanému bolo dodávané teplo ako fyzickej osobe podnikateľovi, potom podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky. Bolo preukázané, že v danom prípade bolo žalovanému dodávané teplo, aj pred obdobím uzavretia kúpnej zmluvy č. 26/2002, čo samotný žalovaný ani nepopieral, keď potvrdil, že do rekonštrukcie mu bolo teplo dodávané riadne, s tým, že účastníci konania majú zmluvný vzťah na dodávku a odber tepla od roku 2002, čoho dôkazom mohla byť aj Kúpna zmluva č. I/2001 časť „A“ prihláška na odber tepla pre vykurovanie. Faktúra č. 528/2003 predstavuje teplo vyúčtované za december 2003 a faktúra č. 503/2004 za obdobie január 2004, teda pred uskutočnením rekonštrukcie, pričom žalovanému ako podnikateľskému subjektu bolo teplo dodávané aj za ďalšie mesiace už na základe uzavretej kúpnej zmluvy, aj keď si uvedenými faktúrami žalobca vyúčtoval teplo v období pred uzavretím kúpnej zmluvy. Vzhľadom na to odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ ide o faktúry splatné dňa 24.1.2004 a 23.2.2004 a žaloba bola na Okresný súd Žiar nad Hronom podaná dňa 27.2.2007, bola podaná v štvorročnej premlčacej lehote v zmysle § 397 Obchodného zákonníka, a preto dospel k záveru, že žalobca má nárok na uhradenie sumy 511,63 eura spolu s úrokom z omeškania (324,70 eura a sumu 186,93).

12. Čo sa týka nároku, ktorý súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal a krátil výšku sumy pri jednotlivých faktúrach odvolací súd poukázal v tejto súvislosti aj na čl. IX. bod 1 časť „B“ kúpnej zmluvy, podľa ktorého cena tepla je stanovená v zmysle platných právnych predpisov a je uvedená v časti „C“, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou kúpnej zmluvy a na bod 2, podľa ktorého dodávateľ predloží priamemu a konečnému odberateľovi zmenu časti „C“ - cena tepelnej energie tejto zmluvy na potvrdenie, ak príde k novému stanoveniu ceny, ak priamy alebo konečný odberateľ o to požiada. Priamym a konečným odberateľom tepla podľa kúpnej zmluvy - časť „B“ bol žalovaný.

13. Odvolací súd poukázal aj na čl. XI. bod 3 kúpnej zmluvy, podľa ktorého časť „C“ kúpnej zmluvy platí do stanovenia novej ceny tepla v zmysle platných právnych predpisov. Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že cena tepelnej energie bola určená rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetí č. 0413/2003/04/T zo dňa 31.12.2003? rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetí č. 0248/2002/03 zo dňa 30.12.2002, ktorým bola určená cena tepla pre rok 2003 (č. l. 275) a rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetí č. 0262/2005/T zo dňa 31.12.2004, ktorým bola stanovená cena tepla pre rok 2005 (č. l. 277). Na základe uvedeného mal odvolací súd za to, že časť „C“ kúpnej zmluvy podľa vyššie citovaného čl. XI. bod 3 platila len do stanovenia novej ceny tepla v zmysle platných právnych predpisov, ktoré na každý kalendárny rok vydával Úrad pre reguláciu sieťových odvetí. Teda pre rok 2005 už mohol podľa názoru odvolacieho súdu žalobca účtovať žalovanému cenu tepla podľa rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetí z 31.12.2004, ktorým bola stanovená cena tepla na rok 2005. Síce podľa bodu 4 čl. XI. kúpnej zmluvy boli zmluvné strany povinné pri akejkoľvek zmene niektorej z častí kúpnej zmluvy tieto zmeny vzájomne dohodnúť písomne bez zbytočného odkladu, na druhej strane bode 3 tohto článku určil, že časť „C“ kúpnej zmluvy, teda stanovenie ceny tepelnej energie platí do stanovenia novej ceny tepla v zmysle platných právnych predpisov. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žalobca mal nárok uplatňovať si cenu tepla v zmysle jednotlivých rozhodnutí Úradu pre reguláciu sieťových odvetí tak, ako si túto cenu uplatnil v žalobe. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalobcovi cenu tepla vo výške, v akej si ju uplatnil žalobou doručenou súdu 27.2.2007, a to konkrétne pri faktúre č. 521/2004 vo výške 40,91 eura, pri faktúre č. 502/2005 v sume 282,98 eura, pri faktúre č. 511/2005 v sume 122,12 eura, pri faktúre č. 92/2005/ V v sume 157,19 eura a pri faktúre č. 17/2006/V v sume 322,40

eura.

14. Pri svojom rozhodovaní vychádzal odvolací súd aj zo Znaleckého posudku č. 3/2009, ktorý vypracoval Ing. Karol Cepko a zo Znaleckého posudku č. 1/2006, ktorý vypracoval Ing. Peter Pavlovič v konaní 11Cb/71/2005, pričom obaja potvrdili, že teplo do priestorov žalovaného v množstve registrovanom na meradle tepla dodané bolo, avšak v množstvách, ktoré nepostačovali pre vykúrenie priestorov žalovaného. Keďže žalobca dodal žalovanému dohodnuté množstvo tepla podľa zmluvy, vznikol mu podľa názoru odvolacieho súdu nárok na jeho úhradu.

15. Odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu vzhľadom na chybu spočívajúcej v tom, že opomenul pripočítať k sume 697,88 eura sumu 40,91 eura z faktúry č. 521/2004, ktorú sumu mu podľa odôvodnenia aj v celom rozsahu priznal, avšak opomenul ju uviesť do výroku rozhodnutia.

16. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.437,23 eura s úrokom z omeškania z dlžných súm odo dňa nasledujúceho po lehote splatnosti jednotlivých faktúr do zaplatenia.

17. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľa“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ako aj, že odôvodnenie rozhodnutia je nepresvedčivé, vykazujúce známky arbitrárnosti.

18. Podľa neho sa odvolací súd nevyporiadal s nasledovnými skutočnosťami a to:

a/ nevyjadril sa k nedostatočnej kvalite komodity, ktorá má mať priamy vplyv na určenie ceny za jej dodávku. Namieta záver odvolacieho súdu spočívajúceho v tom, že žalobca dodal 10-15 %, avšak odvolací súd aj napriek tomu žalobcovi priznal náhradu 100 % vyúčtovanej ceny s tým, že sa vôbec nevyjadril k tomu ako ustálil hodnotu takto dodaného tepla. Nezaoberal sa správnosťou ocenenia dodávok a bez akéhokoľvek vysvetlenia akceptoval vyúčtovania žalobcu v plnom rozsahu, hoci ich správnosť bola vylúčená v rámci znaleckého dokazovania.

b/ s tvrdeniami obidvoch znalcov, ktorí vykonávali znalecké posudzovanie prípadu v inom čase a nezávisle na sebe, že teplo dodávané do nebytových priestorov žalovaného nebolo možné využiť na predpokladaný účel, keď doslova uviedli, že teplo nebolo použiteľné na vykurovanie, ale len na to, aby voda v radiátoroch nezamrzla. Podľa neho odvolací súd vyjadrenia znalcov nehodnotil v kontexte s ostatnými skutočnosťami, zisteniami a právnou úpravou, ale si z nich vypichol zanedbateľnú časť, ktorá sa prípade jej prezentácie bez kontextu javí byť v rozpore so závermi oboch znaleckých posudkov a to konkrétne, že zo znaleckého posudku Ing. Cepka vyplynula dodávka tepla realizovaná žalobcom iba na úrovni 10 až 15 % z objednanej hodnoty 100 %, avšak odvolací súd priznal žalobcovi nárok aj za nezrealizovanú dodávku tepla a teda celkom zjavne na ujmu žalovaného. Znalec uviedol, že k zníženiu tepla došlo jednoznačne zavinením žalobcu. Bolo poukázané aj na vyjadrenie znalca Ing. Petra Pavloviča, podľa ktorého príčinou nesprávnej cirkulácie vykurovacieho média bola nesprávna charakteristika prevádzkového čerpadla, ktoré požadovaný tlak nezabezpečilo, pričom žalovaný poukázal nemožnosť jeho prístupu k zrekonštruovanému výhrevnému zariadeniu. Taktiež sa nezaoberal s tvrdením znalca Ing. Cepka, že vyúčtovacia faktúra žalobcu č. 17/2006V za obdobie 1-12/2005 je podľa znalca nezrozumiteľná a nekontrolovateľná, nakoľko jednotlivé položky spolu akoby nesúvisia, pričom k faktúre nie je doložený spôsob výpočtu.

c/ s relevantnou právnou úpravou obsiahnutou v § 16 zákona č. 657/2004 Z.z., o tepelnej energetike a to vo vzťahu k § 25 ods. 3 brániac sa tým, že predmetom žaloby sú aj nároky za rok 2005, pričom faktúry vystavené za rok 2005 dosahujú 61 % zo žalobou uplatnenej hodnoty, ktorej správnosť bola spochybnená v rámci znaleckého dokazovania. Podľa žalobcu odvolací súd mal rozhodovať aj v intenciách § 325 a § 439 ods. 4 Obchodného zákonníka. Podľa neho sa odvolací súd ani len nepokúsil právny vzťah založený zmluvou o dodávke tepla vykladať v intenciách príslušnej právnej úpravy.

d/ nevyjadril sa k faktickému konaniu žalobcu vo veci neadekvátneho riešenia výhrad a reklamácií

žalovaného s tým, že postup ohľadne toho je potrebné hodnotiť v intenciách § 265 Obchodného zákonníka. V tomto ohľade sa nevysporiadal s právami a povinnosťami, ktoré sporovým stranám vyplývajú zo zmluvy a z príslušných právnych predpisov, ktoré poukazujú na porušenie zmluvy zo strany žalobcu, ktoré boli zhodne konštatované aj dvoma znalcami.

19. Ďalej žalovaný namietol záver odvolacieho súdu ohľadne toho, že nevykonanie ďalšieho dokazovania vo veci nedostatočnej kvality tepla, ktoré bol žalobca povinný dodávať do priestorov žalovaného, v žiadnom prípade nemôže byť na ujmu žalovanému, keďže tieto skutočnosti bez akýchkoľvek pochybností, vyplývajú z už vykonaných dôkazov (znalecký posudok Ing. Cepka a Ing. Pavloviča). Namietá, že právny názor odvolacieho súdu je v rozpore s článkom 17 CSP, pričom dôvodnosť svojej požiadavky za reálnej skutkovej situácie a dôkazov jednoznačne svedčiacich v prospech žalovaného v napadnutom rozhodnutí vôbec nevysvetlil. Je výlučnou zodpovednosťou žalobcu ako dodávateľa v oblasti tepelnej energetiky, ak od konečného spotrebiteľa tepla nedôvodne a v príkrom rozpore s právnou úpravou vyžadoval plnenie povinností, ktoré mal splniť sám. Zdôraznil, že obaja znalci poukázali na skutočnosť, že v kúpnej zmluve č. 26/2002 zo dňa 23.09.2004, ktorej autorom je žalobca, je konečný spotrebiteľ nesprávne označovaný za priameho odberateľa.

20. Podľa žalovaného odvolací súd vôbec neskúmal postavenie žalobcu a žalovaného, ktoré im vyplývalo z právnych predpisov, a ktoré je v rozpore s obsahom kúpnej zmluvy č. 26/2002 zo dňa 23.09.2004. Nesprávne konštatoval, že údajne žalovaný nemohol ukončiť zmluvu so žalobcom inak ako práve podľa § 19 ods. 4 zákona o tepelnej energetike č. 657/2004 Z.z., pričom daný zákon na druhej strane nevylučuje aplikáciu Obchodného zákonníka ako *lex generalis*, vrátane jeho ustanovení o odstúpení od zmluvy, ktorým sa v zmysle zmluvy záväzkový vzťah explicitne spravoval.

21. Žalovaný tiež navrhol, aby dovolací súd postupoval podľa § 444 ods. 2 CSP a rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu argumentujúc nepriaznivou finančnou situáciou.

22. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu zamietol a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania.

23. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podľa neho napadnuté rozhodnutie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia a keďže sa sudy nižšej inštancie vysporiadali so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazoval žalovaný aj v priebehu konania, má za to, že dovolanie nemožno považovať za dôvodné, a preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol.

24. Dovolateľ vo svojom vyjadrení k stanovisku žalovaného zotrval na svojich predošlých tvrdeniach obsiahnutých v dovolaní.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

26. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

27. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní

došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

29. Podľa § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

30. Podľa § 447 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

31. Nakoľko je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, skúmal prípustnosť dovolania podľa dovolateľom namietaného dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. V danom prípade dovolateľ uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorý vymedzil nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu tým, že sa nevysporiadal s jeho námietkami k nedostatočnej kvalite komodity, ktorá má mať priamy vplyv na určenie ceny za jej dodávku; s tvrdeniami obidvoch znalcov, ktorí vykonávali znalecké posudzovanie prípadu v inom čase a nezávisle na sebe poukazujúc na to, že ich vyjadrenia nehodnotil v kontexte s ostatnými skutočnosťami, zisteniami a právnou úpravou, ale si z nich vypichol zanedbateľnú časť; s relevantnou právnou úpravou obsiahnutou v § 16 zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike, a to vo vzťahu k § 25 ods. 3 predmetného zákona? nevyjadril sa k faktickému konaniu žalobcu vo veci neadekvátneho riešenia výhrad a reklamácií žalovaného s tým, že postup ohľadne toho je potrebné hodnotiť v intenciách § 265 Obchodného zákonníka a k nesprávnemu označeniu žalovaného ako konečného odberateľa.

32. S poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP, dovolací súd konštatuje, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

33. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namieta, že odvolací súd a/ svoje rozhodnutie nepresvedčivo a arbitrárne odôvodnil, b/ nesprávne hodnotenie zisteného skutkového stavu a c/ nesprávne právne posúdenie.

34. Pokiaľ žalovaný v dovolaní namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd pripomína, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania. Na podstate tejto zásady zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala

za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

35. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle § 393 CSP. Dovolací súd upozorňuje, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok. V nadväznosti na uvedené dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolaťeľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaný preto neopodstatnene namieta, že odvolací súd vydal nedostatočné a nepresvedčivé rozhodnutie vychádzajúce z nesprávnych právnych záverov s použitím prílišného formalizmu. V uvedenej súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom skúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu žalovaného. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu konkrétne z bodu 41. vyplýva, že odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal aj zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom Ing. Karolom Cepkom a rovnako zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom Ing. Petrom Pavlovičom. Žalovaný síce namieta, že sa odvolací súd nevysporiadal s ich vyjadreniami, avšak v zmysle uvedeného je zrejmé, že odvolací súd nie je povinný dať odpoveď na všetky odvolacie námietky dovolaťeľa (žalovaného). Odvolací súd mal zo znaleckých posudkov jednoznačne preukázané zodpovedanie podstatnej otázky pre rozhodnutie vo veci samej, a to, že teplo do priestorov žalovaného v množstve registrovanom na meradle tepla dodané bolo, pričom ak žalovaný tvrdil opak, mal na preukázanie svojich tvrdení predložiť dôkaz, ktorý by uvedené vyvrátil. Zo znaleckého posudku vypracovaného Ing. Petrom Pavlovičom jednoznačne vyplynulo, že vyfakturované teplo namerané meračom tepla bolo do objektu vinárne dodané (str. 6 posudku č. 1/2006). Uvedené potvrdil aj znalec Ing. Cepka, ktorý v znaleckom posudku č. 3-2009 uviedol, že nároky žalobcu za dodávku tepla registrované meradlom a uplatnené v súlade so zmluvou 26/2002 považuje za odôvodnené a oprávnené. Rovnako z oboch znaleckých posudkov vyplynulo, že obaja znalci nevykonali žiadne šetrenie na mieste samom v čase kedy sa teplo do vinárne dodávalo. Znalec Ing. Pavlovič vykonal obhliadku objektu v čase kedy sa už rok teplo do vinárne z OST nedodávalo, nakoľko zariadenie bolo po skončení vykurovacej sezóny v roku 2005 v máji odstavené. V posudkoch sa neuvádzajú parametre systému vykurovania pred rekonštrukciou a po nej, znalci vôbec neriešili tepelné stránky objektu vinárne a nastaveného intervalu dodávky tepla v závislosti na vonkajšej teplote. Pokiaľ teda žalovaný namietal, že odvolací súd sa nedostatočne zaoberal s oboma znaleckými posudkami a vyjadreniami znalcov, nie je takáto námietka dôvodná, pretože odvolací súd výstižne a zrozumiteľne uviedol, čo bolo pre rozhodnutie vo veci samej podstatné z predložených znaleckých posudkov. Dovolateľ teda nedôvodne argumentuje, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, nakoľko právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

36. Námietku žalovaného spočívajúcej v nedostatočnom vyjadrení sa odvolacieho súdu k tomu, že aj napriek tomu, že podľa žalovaného dodávka tepla zo strany žalobcu bola na úrovni 10-15 %, odvolací súd žalobcovi priznal náhradu 100 % vyúčtovanej ceny, dovolací súd považuje za nedôvodnú. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd na základe predložených posudkov mal za preukázané, že teplo bolo dodané v rozsahu v akom bolo vyúčtované, nemal dôvod nepriznať žalobcovi 100 % vyúčtovanej ceny, pričom v bodoch 37 až 39 svojho odôvodnenia sa odvolací súd podrobne venoval spôsobu vyúčtovania ceny za dodané teplo, a to na najmä v bode 39. odôvodnenia daného rozhodnutia.

37. V danom prípade žalovaný v dovolaní namieta nedostatky, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v

processe obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie. Tvrdí, že súdy niektoré z dôkazov nesprávne vyhodnotili a z výsledkov dokazovania vyvodili nesprávne skutkové závery majú tým na mysli posúdenie znaleckého posudku Ing. Cepka a znaleckého posudku Ing. Pavloviča.

38. V súvislosti s namietanými nedostatkami v procese dokazovania, dovolací súd zdôrazňuje, že posudzovanie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. To znamená, že pokiaľ súdy znalecké posudky vyhodnotili nesprávne ako tvrdí dovolateľ, môže byť ich rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Súd vykonáva dokazovanie a hodnotí predložené dôkazy podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku. V preskúmvanej veci nemal dovolací súd za preukázané, že by sa týmto postupom súdy nižšej inštancie neriadili. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať. Pri posudzovaní väd zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f/ CSP sa dovolací súd nemôže zaoberať vecnou správnosťou rozhodnutia súdu nižšej inštancie a je vylúčené, aby vstupoval do skutkových okolností veci. Zaoberá sa otázkou, či došlo k takému procesnému postupu súdu, ktorým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces alebo nie. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, s jej návrhmi dôkazov a ani s jej vyhodnotením dôkazov. Do tohto práva nespadá právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby súdy prebrali alebo sa riadili výkladom všeobecných právnych predpisov, ktorý predkladá strana sporu. Teda námietka dovolateľa k spôsobu hodnotenia znaleckých posudkov vzhľadom na uvedené nie je dôvodná.

39. K námietke žalovaného spočívajúcej v tom, že nevykonanie ďalšieho dokazovania vo veci nedostatočnej kvality tepla, ktoré bol žalobca povinný dodávať do priestorov žalovaného, v žiadnom prípade nemôže byť na ujmu žalovanému, je nedôvodná. Už z vyššie uvedeného vyplýva, že pre rozhodnutie vo veci samej bolo smerodajné zistenie, že vyfakturované teplo, namerané meračom tepla, bolo do objektu vinárne dodané, poukazom na to, že ak žalovaný tvrdil opak, mal možnosť dané preukázať, čo však v danom prípade nenastalo.

40. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 CSP, je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

41. Napokon je žiadúce pripomenúť i konštatovanie ústavného súdu uvedené v rozhodnutí jeho sp. zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovoláním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

42. Pokiaľ žalovaný namieta to, že odvolací súd vôbec neskúmal postavenie žalobcu a žalovaného, ktoré im vyplývalo z právnych predpisov, a ktoré je podľa neho v rozpore s obsahom kúpnej zmluvy č.

26/2002 zo dňa 23.09.2004, nakoľko konečný spotrebiteľ je nesprávne označovaný za priameho odberateľa, dovolací súd uvádza, že daná námietka nie je dôvodná. Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa k danému vyjadril (bod 37. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), v ktorom je zrozumiteľne uvedené, že priamym a konečným odberateľom tepla, a to na základe podpísanej kúpnej zmluvy - časť „B“ bol/je žalovaný. Správnosť právneho posúdenia tejto otázky dovolací súd v rámci dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nemôže posudzovať. Nesprávne právne posúdenie je dôvodom pre podanie dovolania podľa § 421 CSP. Také dovolanie však žalovaný nepodal. Pokiaľ chcel dovolateľ namietať nesprávne právne posúdenie veci mal podať dovolanie podľa § 421 CSP s tým, že by ho odôvodnil tak, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP) a dovolací dôvod by vymedzil uvedením právneho posúdenia veci, ktoré považuje za nesprávne, a uvedením, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

43. K námietke dovolateľa spočívajúcej v tom, že odvolací súd nerozhodol v intenciách § 325 a § 439 ods. 4 Obchodného zákonníka, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel dovolací súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo 62/2010, 2Cdo 97/2010, 3Cdo 53/2011, 4Cdo 68/2011, 5Cdo 44/2011, 6Cdo 41/2011, 7Cdo 26/2010 a 8ECdo 170/2014). Uvedené sa týka aj námietky žalovaného, na základe ktorej považoval aplikáciu § 19 ods. 4 zákona o tepelnej energetike č. 657/2004 Z.z. odvolacím súdom za nesprávnu, a to v spojitosti s jeho odstúpením od zmluvy. Ako už bolo vyššie uvedené prípadné nesprávne právne posúdenie je dôvodom pre podanie dovolania podľa § 421 CSP a nie podľa § 420 písm. f / CSP.

44. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

45. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

46. Žalovaný v dovolaní ďalej namietol, že odvolací súd sa nevyjadril k faktickému konaniu žalobcu vo veci neadekvátneho riešenia výhrad a reklamácií žalovaného s tým, že postup ohľadne toho je potrebné hodnotiť v intenciách § 265 Obchodného zákonníka, a teda sa nevysporiadal s právami a povinnosťami, ktoré sporovým stranám vyplývali zo zmluvy a z príslušných právnych predpisov. V tejto námietke teda žalovaný namieta nesprávne právne posúdenie zistenej skutkovej okolnosti - konania žalobcu vo veci výhrad a reklamácií žalovaného k dodávkam tepla odvolacím súdom, teda, že odvolací súd uvedené konanie žalobcu nevyhodnotil ako konanie v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktorému nemal poskytnúť právnu ochranu. Taktiež namietol, že odvolací súd sa nevysporiadal s relevantnou právnou úpravou obsiahnutou v § 16 zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike, a to vo vzťahu k § 25 ods. 3 tohto zákona. V tejto námietke žalovaný opätovne namieta nesprávnu právnu aplikáciu, resp. opomenutie aplikácie § 16 zákona č. 657/2004 Z.z. vo vzťahu k § 25 ods.3 zákona č. 657/2004 Z.z. a z nej vyplývajúcej povinnosti zabezpečovať dodávky tepla v určenej kvalite. Uvedené námietky však v rámci podaného odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie (č. 1.424) nevzniesol.

47. Navyiac ako už dovolací súd v predchádzajúcich bodoch uviedol, že pri posudzovaní existencie väd zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f/ CSP sa nemôže zaoberať vecnou správnosťou rozhodnutia súdu nižšej inštancie a je vylúčené, aby vstupoval do skutkových okolností veci. Zaoberá sa otázkou, či došlo k takému procesnému postupu súdu, ktorým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces alebo nie. Ako už bolo uvedené, do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, s jej návrhmi dôkazov a ani s jej vyhodnotením dôkazov. Do tohto

práva nespadá právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby súdy prebrali alebo sa riadili výkladom všeobecných právnych predpisov, ktorý predkladá strana sporu. Z tohto dôvodu dovolací súd opätovne konštatuje, že uvedené námietky (bod 46) nezakladajú prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

48. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľa vyplývajúce z § 420 písm. f/ CSP, podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol. Keďže dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol, nepovažoval za dôvodné rozhodovať o jeho návrhu na odklad dovolaním napadnutého rozhodnutia.

49. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný a preto mu dovolací súd priznal voči žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

50. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.